

Στώμεν καλώς, στώμεν ορθοδόξως

Γράφει ο Δημήτρης Νατσιός.

«Εντολή γαρ Κυρίου μη σιωπάν, εν καιρώ κινδυνευούσης πίστεως. Ὡστε ὅτε περί Πίστεως ο λόγος, ουκ ἔστιν ειπεῖν, ἐγώ τις εἰμί; Ἱερεὺς, ἀρχων, στρατιώτης, γεωργός, πένης; Ουδεὶς μοι λόγος και φροντίς περί του προκειμένου. Ουά, οι λίθοι κράξουσι και συ σιωπηλός και ἀφροντις;»
ἅγιος Θεόδωρος ο Στουδίτης

Ο στύλος της Ορθοδοξίας ἅγιος Μάρκος

ο Ευγενικός

1 Φεβρουαρίου 1440. Επιστρέφει στην Κωνσταντινούπολη η αποστολή των Ελλήνων ιεραρχών που συμμετείχαν στην ψευτοσύνοδο Φερράρας-Φλωρεντίας. Στο λιμάνι τους αναμένει ο λαός. Γράφει ο ιστορικός Δούκας: «Οι δε αρχιερείς ευθέως από τριήρων αποβάντες και οι της Κωνσταντινουπόλεως κατά το σύνηθες ησπάζοντο αυτούς ερωτώντες πώς τα υμέτερα; Πώς τα της συνόδου; Ει άρα ετύχομεν την νικώσαν; Οι δε απεκρίνοντο: Πεπράκαμεν (=πουλήσαμε) την πίστιν ημών, αντηλλάξαμεν τη ασεβεία την ευσέβειαν, προδόντες την καθαράν θυσίαν, αζυμίται γεγόναμεν. Ταύτα και άλλα αισχρότερα και ρερυπασμένα λόγια... Ει (=εάν) γαρ τις αυτούς ήρετο (=ρωτούσε), και διατί υπεγράφετε έλεγον: φοβούμενοι τους Φράγκους. Και πάλιν ερωτώντες αυτούς ει εβασάνισαν οι Φράγκοι τινά, ει εμαστίγωσαν, εις εις φυλακήν έβαλον. Ουχί. Αλλά πώς; Η δεξιιά αυτή υπέγραψεν, έλεγον, κοπήτω η γλώσσα ωμολόγησεν, εκριζούσθω... και γαρ ήσαν τινες των αρχιερέων, εν τω υπογράφειν λέγοντες: ουχ υπογράφομεν, εάν μη το ικανόν ημίν της προς οδόν παράσχητε. Οι δε έδιδον και εβάπτετο κάλαμος...».

Υπέγραψαν την ατιμωτική και προδοτική «ένωση», οι «άγιοι» αρχιερείς για τρεις λόγους.

Πρώτον: Κάποιοι, όπως οι εξωμότες μετέπειτα καρδινάλιοι, Βησσαρίων και Ισίδωρος, γιατί τους «γυάλισαν» τα χρυσοφόρα αξιώματα του πάπα και για να αποφύγουν τα δεινά. Δειλοί και ριψάσπιδες εγκαταλείπουν το εμπερίστατο ποίμνιό τους λίγο προ της αλώσεως.

Δεύτερον: Άλλοι από φόβο-«φοβούμενοι τους Φράγκους».

Τρίτον: Μερικοί «λύγισαν» από τα φλωρία του πάπα. Έπαιρναν τα αργύρια και.. εβάπτετο κάλαμος.

Ο λαός τους έφτυσε κατάμουτρα, η ιστορία τους διέσωσε ως προδότες της Πίστεως και της Πατρίδος. (Ας τα έχουν αυτά υπ' όψιν όσοι αρχιερείς θα λάβουν μέρος στην Μεγάλη Σύνοδο της Κρήτης τον Ιούνιο).

Ένας μόνον επέστρεψε με το κεφάλι ψηλά, τον οποίο ο λαός επευφημούσε. Ο στύλος της Ορθοδοξίας άγιος Μάρκος ο Ευγενικός. Ούτε τα αργύρια ούτε τα αξιώματα ούτε οι απειλές του θηρίου της Ρώμης, τον πτόησαν. Δεν υπέγραψε τον τόμο της ψευτοενώσεως, έσωσε το Γένος από τον εκλατινισμό, κατήσχυνε τους παπικούς, τα αιρετικά κατακάθια. (Οι παραπομπές στον Δούκα, αντλήθηκαν από τον 6^ο τόμο, σελ. 299 της Ιστορίας του Παπαρρηγόπουλου).

12 Δεκεμβρίου 1452. Η περιώνυμος Πόλις ετοιμάζεται για τον τελικό αγώνα με τους Τούρκους, όπως θα τον υπαγόρευε η αξιοπρέπεια ενός κράτους, μιας αυτοκρατορίας με υπερχιλιετή ένδοξη ιστορία. Την ημέρα αυτή ορίστηκε να γίνει κοινή (ενωτική) λειτουργία Ορθοδόξων και Παπικών, στην Αγία Σοφία, την Μεγάλη Εκκλησία.

Η λειτουργία αυτή έγινε πράγματι, την 12 Δεκεμβρίου 1452, παρουσία του αυτοκράτορα και των αρχόντων, διαβάσθηκε σ' αυτήν το Πρακτικό της ενώσεως των εκκλησιών, που είχε συνταχθεί στη σύνοδο της Φλωρεντίας (1439) και μνημονεύθηκαν στα «Άγια» τόσο ο πάπας (Νικόλαος) όσο και ο πατριάρχης (Γρηγόριος). Να τι παραδίδει σχετικώς ο Δούκας (φιλοενωτικός, λατινόφωνος):

«Όλοι εκείνοι, που εξεδηλούντο υπέρ της ενώσεως, ο βασιλιάς με τη σύγκλητο και από τον κλήρο ιερείς και διάκονοι, ήλθαν στη Μεγάλη Εκκλησία, όπου θα γινόταν λειτουργία κοινή ομονοία (με μονοιασμένους δηλαδή ορθοδόξους και παπικούς) και προσευχή αδόλω γνώμη (με καθαρή και άδολη καρδιά).

Κατά την ώρα όμως αυτής της θείας λειτουργίας, οι αντιφρονούντες (ανθηνωτικοί ή σχηματικοί, όπως τους αποκαλούσαν) συγκεντρώθηκαν σε άλλους ναούς (ήταν εκείνην την ημέραν και εορτή του αγίου Σπυριδωνος), όπου λειτουργούσαν ανθηνωτικοί ιερείς, ενώ πολλοί επήγαν στη μονή του

Παντοκράτορας. Εκεί ασκήτευε ο μοναχός Γεννάδιος, κατά κόσμον Γεώργιος Σχολάριος. (Που μετά την άλωση, έγινε ο πρώτος πατριάρχης του υπόδουλου Ελληνισμού υπό το όνομα Γεννάδιος Β'. Στα πέντε χρόνια που έμεινε πατριάρχης, δύο φορές αναγκάστηκε να παραιτηθεί. Πέθανε το 1468), τον οποίον οι ανθενωτικοί-οι Ορθόδοξοι αναγνώριζαν ως αρχηγό τους.

Ο Γεννάδιος κλείστηκε στο κελί του και τοιχοκόλλησε απ' έξω ένα σημείωμά του, όπου εξέθετε συνοπτικά τις απόψεις του για το εκκλησιαστικό θέμα. Από εκεί έφυγαν οι διαδηλωτές (όπως θα μπορούσε να τους ονομάσει κανείς) και, καθώς σημειώνει ο γνωστός για τις φιλοενωτικές απόψεις του χρονογράφος Δούκας: «ο χυδαίος και αγοραίος λαός εξελθόντες εκ της αυτής του μοναστηρίου εν καπηλείοις, κρατούντες εν χερσί τας φιάλας πλήρεις ακράτου, ανεθεμάτιζον τους ενωτικούς...». Ο λατινόφωνος χρονογράφος εμφανώς από πάθος κατά των αντιδρώντων στην ένωση, ενώ η συγκέντρωση στα καπηλειά, που αναφέρει, είναι μάλλον απίθανο να έγινε πρωινές ώρες μιας εργασίμου ημέρας (υπολογίζεται ότι πρέπει να ήταν ημέρα της εβδομάδος Τρίτη η 12 Δεκεμβρίου του έτους εκείνου, του 1452).

Για το πνεύμα εξ άλλου, τις σκέψεις και τις προϋποθέσεις με τις οποίες η πλειονότητα των αρχόντων δέχθηκαν, την κρίσιμη εκείνη ώρα, την εκκλησιαστική ψευτοένωση, ο ίδιος χρονογράφος σημειώνει στη συνέχεια της αφηγήσεώς του τα ακόλουθα: «οι δε εν τη μεγάλη εκκλησία αθροισθέντες Χριστιανοί δέησιν προς τον Θεόν εκτενή ποιήσαντες και τους λόγους του καρδινάλιου ενωτισθέντες, έστερξαν (το ρήμα, που χρησιμοποιεί ο χρονογράφος, είναι εκφραστικό της δυσκολίας και της δυσφορίας με την οποίαν οι άρχοντες της πόλεως – και πιθανώτατα πολύ μεγάλο μέρος των καλουμένων ενωτικών – εδέχοντο την ένωση, εν όψει των τραγικών στιγμών, που περνούσε η πατρίδα τους) τον της ενώσεως όρκον, και αυτόν μετά συμφωνίας, ως ότι παρελθούσης της περιστάσεως των Τούρκων και γαλήνης γενομένης καθίσαντες τινες των ελλογίμων ιδωσι (θα καθίσουν δηλαδή κάτω μερικοί από τους πιο ειδικούς και θα δουν) τους όρους και ει τι έστι τι το μη τελείως ορθοτομούν (εάν δηλαδή υπάρχει κάτι που σε κάποιο σημείο του δεν είναι απολύτως σωστό), διορθώσωσιν. Εν τη συμφωνία ουν αυτή έστερξαν του γενέσθαι λειτουργίαν κοινήν εν τη μεγάλη εκκλησία, τελεσθείσα παρ' Ιταλών και Γραικών, και μνημονεύσαντες τον πάπαν Νικόλαον εν τοις διπτύχοις και τον εξόριστον πατριάρχην Γρηγόριον...».

Και συνεχίζει ο χρονογράφος εκθέτων τη στάση και των λιγότερο ανεκτικών προς την “ένωση” (που, εξ ανάγκης – λόγω αξιώματος προφανώς – είχαν λάβει μέρος στην κοινή λειτουργία):

«Ήσαν δε και πολλοί, οι ουκ έλαβον προσφοράν αντιδώρου (που δεν δέχθηκαν δηλαδή να πάρουν αντίδωρο) ως βδελυκτήν θυσίαν τελεσθείσαν εν τη ενωτική λειτουργία».

Από την ημέρα εκείνη, καταλήγει ο χρονογράφος, προσέρχονταν ο λαός στην Αγία Σοφία σαν να ήταν εβραϊκή συναγωγή (δηλαδή μη χριστιανικός ναός) και δεν υπήρχε μέσα εκεί ούτε θυσιαστήριο ούτε θυμίαμα. Εάν δεν επρόκειτο για κάποια επίσημη ημέρα, κατά την οποίαν γινόταν λειτουργία στην εκκλησία της Αγίας Σοφίας, όσοι την παρακολουθούσαν παρέμεναν μόνο έως την ώρα της προσφοράς (των τιμίων δώρων) – δηλαδή έως τα καλούμενα άγια – και τότε με μιας «πάντες εξήρχοντο», επειδή θα εμνημονεύετο το όνομα του πάπα. «Και τον ναόν ως βωμόν και την θυσίαν ως Απόλλωνι τελουμένην ενόμιζον» επιλέγει ο Δούκας, δηλαδή θεωρούσαν το χριστιανικό εκείνο ναό ως ειδωλολατρικό βωμό και ότι η θεία λειτουργία δεν ήταν παρά τελετουργία θυσίας στον Απόλλωνα. Αυτά τότε.

Η Πόλις έπεσε και αλώθηκε διότι μαγαρίστηκε η Αγιά-Σοφιά, την ημέρα που μνημονεύτηκε ο αρχηγέτης των Γαδαρηνών-Φράγκων, ο πάπας. Ο λαός μίσησε τους πολιτικούς και εκκλησιαστικούς ηγέτες του, γιατί πρόδιδαν την αγία Ορθοδοξία. Δεν υπήρχε ομόνοια, εξασθένησε η Ορθοδοξία και όταν εξασθενεί η Ορθοδοξία, πλήττονται και τα θεμέλια του Ελληνισμού. Και «ήτανε θέλημα Θεού η Πόλη να τουρκέψει» για να σωθεί η ορθόδοξη μαγιά του Γένους.

Σήμερα ο διάβολος και τα όργανά του, αφού πολέμησε σχεδόν κατ' άρθρον την αλήθεια του Χριστού την εκτεθείσα στο Σύμβολο της Πίστεως, τώρα έχει φθάσει στην τελευταία και πιο σπουδαία παράγραφο:

«Πιστεύω εις Μίαν, Αγίαν, Καθολικήν και Αποστολικήν Εκκλησίαν».

Όλες οι αλήθειες της Πίστεως ζωοποιούνται στο τελευταίο άρθρο, πραγματοποιούνται στην Εκκλησία του Χριστού.

Μέγας εχθρός της Ορθοδοξίας είναι σήμερα η παναίρεσις του Οικουμενισμού, η εμπροσθοφυλακή του πάπα. Όσοι ονειροφαντάζονται «Φλωρεντίες» ας έχουν υπ' όψιν ότι φρουρός και φύλακας της υγιούς Πίστεως είναι ο λαός. Τα παθήματα, ας γίνονται μαθήματα.

Τούτη την πονηρή εποχή στις σημαίες της +Ορθοδοξίας πρέπει να αναγραφεί ο απροσκύνητος λόγος του αγίου Μάρκου του Ευγενικού.

«Φεύγετε και ημείς, αδελφοί, την προς τους ακοινωνήτους κοινωνίαν και το μνημόσυνον των αμνημονεύτων».

Σύνθημά του ισόβιο ήταν και είναι: «Ου χωρεί συγκατάβασις εις τα της πίστεως».

Δημήτρης Νατσιός
δάσκαλος-Κιλκίς
17.06.2016

Πηγή: www.antibaro.gr/